

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.930 van 10 april 2009
in de zaak RvV 36.532 II

In zake:

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DIRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 4 juli 2002 het Rijk is binnengekomen, diende op 5 juli 2002 een asielverzoek in.

1.2. Op 23 juli 2002 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend

beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal)

1.3. De adjunct-Commissaris-generaal besliste op 27 september 2002 dat een verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 21 juni 2004 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. Bij brief, gedateerd op 6 januari 2005, diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Op 15 juni 2005 weigerde de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen verzoeker als vluchteling te erkennen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.7. Bij arrest nummer 157.739 van 19 april 2006 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen ingestelde beroep.

1.8. Op 6 juli 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Bij brief, gedateerd op 20 juli 2006, diende verzoeker een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.10. Op 1 augustus 2006 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

1.11. Op 30 mei 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.12. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ging 3 oktober 2008 over tot de intrekking van de beslissing van 30 mei 2008 waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard.

1.13. Bij arrest nummer 20.042 van 8 december 2008 stelde de Raad vast dat het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 mei 2008 zonder voorwerp was.

1.14. Op 19 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoeker op 15 december 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Op basis van informatie toegevoegd aan het administratief dossier heb ik vastgesteld dat onze diensten naar aanleiding van een controle door sociaalrechtelijk inspecteur (K.V.O.) van de Vlaamse Overheid, Inspectie Werk en Sociale Economie, gecontacteerd werden om de verblijfsvergunning die de heer (L.A.) in zijn bezit had te controleren op echtheid. De bevindingen van de Gerechtelijke Sectie van Directie Inspectie (Dienst Vreemdelingenzaken) waren de volgende: 'het document betrof een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister (=BIVR) met nr. [REDACTED] op naam van betrokkene (L.A.) geboren op (...) te (...) en van Angolese nationaliteit. Bij controle van het kaartnummer bleek dat de kaart op 23.10.2003 werd uitgereikt te Antwerpen aan de heer (R.M.T.) (R.R.: [REDACTED]) wonende te 2030 ANTWERPEN, Tamicoplein 14. De heer (R.) heeft inmiddels de Belgische nationaliteit en is van Afghaanse origine. Ook het openbaar veiligheidsnummer op de kaart bovenaan bleek veranderd te zijn. Er stond 6.212.216 in plaats van 5.212.216. Het openbaar veiligheidsnummer op de kaart is bij onze diensten toegekend aan (I.N.) en (I.H.Z.). De geboortedatum van betrokkene op de kaart werd niet ingevuld volgens de gangbare richtlijnen. Op de achterzijde van het BIVR stond niet ingevuld of het onbeperkte of beperkte duur betreft. Met andere woorden de conclusie van de Gerechtelijke Sectie was: het betreft een vals of vervalst stuk.' Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Omwille van dit bedrieglijk karakter in verband met het bezit van valse documenten m.n. een vals BIVR kan er gesteld worden dat de aangehaalde elementen betreffende zijn integratie met name: verzoeker volgde een cursus maatschappelijk integratie, hij volgde een cursus 'inburgering' bij de VDAB, hij de Nederlandse taal vanaf zijn aankomst in België heeft gestudeerd, hij tevens een opleiding bij de VDAB volgde - enerzijds een cursus Nederlands voor Anderstaligen en anderzijds een cursus Nederlandse begrippen in de Sector Metaal voor Anderstaligen, hij werkbereid is, hij ondertussen de beste contacten heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap, hij een appartement huurt en regelmatig de huur betaalt en in de beste verstandhouding leeft met de huisbaas en met de medebewoners - niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. Ook het feit dat betrokkene reeds tewerkgesteld was kan evenmin weerhouden worden aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 15.06.2005 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie hem betekend op 24.06.2005. Op 06.07.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 01.08.2006. Betrokkene diende uiterlijk op 31.08.2006 het grondgebied te verlaten doch hij verkoos dit niet te doen en sindsdien verblijft hij illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk bijna drie jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Het beroep ingediend bij de Raad van State werd verworpen op 19.04.2006 (Raad van State, arrest nr. 157.739).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een gevaar betekende voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien blijkt uit de hierboven geschetste feiten dat betrokkene, door zijn bezit van een vals BIVR, getracht heeft de Belgische overheid te misleiden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. (...)

De tweede beslissing, die verzoeker evenzeer op 15 december 2008 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

(...) Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

• Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 15.06.2005

• Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 01.08.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker reeds op 1 augustus 2006 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij de vordering tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker ook geen middelen ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing.

In de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing is het derhalve onontvankelijk.

4. Gegrondheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

4.1.1. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond is. Er wordt tevens toegelicht waarom de redenen die verzoeker aanhaalde onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

4.1.2. In zoverre verzoeker stelt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op incorrecte gegevens, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt in wezen dat hij, in tegenstelling tot wat vermeld wordt in de eerste bestreden beslissing, nooit in het bezit is geweest van een vals bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, zodat in de eerste bestreden beslissing ten onrechte toepassing wordt gemaakt van het adagium *'fraus omnia corrumpit'*.

Verzoeker verwijst ter onderbouwing van zijn standpunt naar het bij zijn verzoekschrift gevoegde *'Protocol van samenwerking tussen de verschillende sociale inspectiediensten'*. In dit document geeft de sociaalrechtelijke inspecteur die een controle doorvoerde met betrekking tot de tewerkstelling van verzoeker onder *'LUIK 1 - VASTSTELLINGEN'* aan dat verzoeker niet in het bezit was van een document dat zijn arbeid of verblijf rechtvaardigt. In het zelfde document worden onder *'LUIK II - PROCES-VERBAAL VAN VERHOOR'* de

verklaringen van verzoeker weergegeven. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker stelde dat hij in het bezit was van een oranje kaart (attest van immatriculatie), doch dat hij deze niet bij zich had en dat hij dacht dat hij, gelet op zijn regularisatieverzoek, legaal in het land kon blijven. Verzoeker stelt in een afzonderlijke verklaring nog dat hij wél aan zijn werkgever 'papieren en een foto' heeft overhandigd en lijkt hiermee te willen aangeven dat het niet uitgesloten is dat zijn werkgever documenten vervalste.

Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt dat de sociaalrechtelijke inspecteur via een e-mailbericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken verzocht om de echtheid na te gaan van 'een BIVR in het bezit van L.A.'. In het administratief dossier is evenwel geen dergelijk bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister terug te vinden en de vermelding dat verzoeker in het bezit zou zijn geweest van een dergelijk document is strijdig met het door de sociaalrechtelijke inspecteur zelf ondertekende vaststellingen.

In de nota met opmerkingen geeft verweerder geen verdere toelichtingen inzake deze manifeste tegenstrijdigheid tussen de ondertekende officiële verklaringen en het totaal niet onderbouwde e-mailbericht. Verweerder beperkt zich tot de stelling dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, dat hij op basis van de voorliggende feiten niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de aanvraag ongegrond diende te worden verklaard, dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende gemotiveerd werd en dat uitvoerig werd uiteengezet waarom aan verzoeker het verblijf wordt geweigerd, waarbij tevens geheel terecht verwezen werd naar het beginsel '*fraus omnia corrumpit*'.

In de repliekmemoire merkt verzoeker terecht op dat verweerder niet ingaat op zijn argumenten en zeer vaag blijft. Hij benadrukt dat de bestreden beslissing in strijd is met de werkelijkheid en de gegevens van het administratief dossier. Hij licht toe dat hij niet op de werkvloer werd aangetroffen met een vals bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat hij geen bedrog heeft gepleegd, dat niet is aangetoond dat hij de intentie heeft gehad de overheidsinstanties te bedriegen en dat hij bijgevolg geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Gelet op de beschikbare stukken kan de Raad slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker zelf getracht heeft de overheid te misleiden en dat het derhalve kennelijk onredelijk is om te motiveren dat vastgesteld werd dat verzoeker bedrieglijk handelde en dat deze vaststelling volstaat om een verblijfsaanvraag te weigeren en het tevens kennelijk onredelijk is om aan te geven dat om dezelfde reden de ter onderbouwing van verblijfsaanvraag door verzoeker aangevoerde bewijzen van integratie niet als voldoende kunnen weerhouden worden.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden.

4.2. Verzoeker heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**Artikel 1.**

Het beroep gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid van 19 november 2008 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verworpen.

Artikel 2.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op 19 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN,

G. DE BOECK,